

SCÉNÁŘ – PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

ALENA STRNADOVÁ

1. Paní Alena Strnadová se narodila 8. června roku 1945 ve Svinošicích. I přes pochmurnou dobu měla šťastné dětství. Vyrůstala ale bez svého dědečka, který zahynul v 1. světové válce.

„Já jsem měla dětství takové bych řekla různorodé. Já jsem se narodila vlastně těsně před koncem války v dubnu 45, když táhla fronta a osvobozovalo se Brno, takže já jako malinká jsem se svými rodiči prožila asi týden v krytu.“

2. V roce 1951 nastoupila paní Alena do školy. „Už od dětství jsem milovala děti“ říká. I proto věděla, že by se jednoho dne chtěla stát učitelkou.

„My jsme měli spoustu kamarádů v těch Svinošicích, tam totiž, to je taková malá vesnička, a tam byla jednotřídka, takže my jsme se tam všichni ty děti, který byly ve škole tak my jsem se znali, věděli jsme o sobě všechno možný.“

3. Na pozici učitelky nastoupila do školy v Zastávce u Brna v roce 1968. A to právě ve chvíli, kdy bylo tehdejší Československo už několik dní obsazeno vojsky Varšavské smlouvy.

„Když jsem přijela sem autobusem tak jsem tady poprvé viděla jezdit tanky a teď tady nápisy na dnes je to myslím hornický dům, tam velký nápis brat'ya pochemu oruzhiye, bratři proč zbraně.“

4. Od srpnových událostí roku 1968 se ve vyprávění paní Aleny přesouváme k sametové revoluci v listopadu 1989.

„No tak to už jsem byla zkušenější kantor, to už jsem učila na gymnáziu. Já, když jsem si pustila televizi a viděla jsem na té národní třídě, ty studenty, ty mladý lidi, jak s holejma rukama jdou proti té policii. Tak jsem je litovala a říkala jsem si proboha, snad, snad ta policie má rozum a nebude je tam masakrovat nějak, toto přece není možné.“

5. Sametová revoluce se následně dotkla i hornické situace v Zastávce.

„To ano, protože podívejte se, Zastávka to byla hornická obec a řekla bych komunistická obec. Tehdy přijel sem na obecní úřad, tehdy to byl ještě místní národní výbor, přijel bývalý ministr vnitra Jan Ruml. A řekl, že ministerstvo vnitra ruší tu školu a že tady bude azylové středisko.“

6. Na závěr našeho setkání se paní Aleny Strnadové ptáme na to, co by vzkázala mladé generaci, a také na její životní motto.

„Aby si vážili života, aby si vážili zdraví, aby byli k sobě ohleduplní, aby to co si zvolí, tak volili z rozvahou. Život je takový, jaký si ho uděláš a hlavně život se má prožít a ne přežít. A hlavně ještě jedna věc, že člověk, v životě člověka je největší štěstí, když ho někdo má rád, nebo když to řeknu vznešeně, když ho miluje. Proto jaký je, a nebo i přesto jaký je.“